

Cèlia Nolla i Yeste (Barcelona, 1985). Filòloga catalana i gestora del patrimoni cultural. Escriu poemes que recull de l'asfalt i els planta, en terres imaginàries, dins un cabàs de vímet.

1.

Ho duc tot a la matriu.
És un cementiri
de flors inundades,
un passeig per l'oblit,
és un camí llarg de
paraules cantades,
és l'arrel de l'ombra,
el precipici buit.

És el lloc on l'amor
quan penetra, hi aflora,
és el lloc que té por
de les gàbies rituals.

És el lloc dels ancestres
quan pintaven caverne,
és el mite arrencat
de la llum, la raó.
És la casa de l'àvia,
la melmelada encesa,
són les postres del monstre
que ja mai en té prou.

És la metamorfosi
de les ales i escates
és el tot i el principi
de la sang i del cor.

L'orgull ferit i ben podat:
la primavera dels volcans
i les roselles, tan delicades
que es tornen cendra en
un sospir.

Ho duc tot, a la matriu.
Amb les cançons del
rentar roba,
el ventre roig,
cireres belles,
llàgrimes d'ambre,
planter d'estrelles.

Cèlia Nolla i Yeste

2.

Travesses una porta intacta
i en surts que t'han trencat
que tot és nou,
que potser allò és la vida.

Cinc minuts més tard
comença el drama d'estimar,
i no saps què era més verge:
si el teu cos
o el teu cor,
perquè els dos et fan mal.

A fora les garrofes cauen.
I no et necessiten.

3.

No em fa falta cap arma
que duc la veu. I no m'amago
rere cap gest. I no em faig feble
en cap moment. Ni més petita
quan tu no em veus.
Duc la veu i en tinc prou
per convertir-te en pols,
monstre escarabat.
Aixeca el cap, mira'm als ulls,
a poc a poc ja vas morint.
Et put l'alè de sang podrida
i pèls virils mig enquistats
-cabells rissats que et fan més home-.

Però ets un malson
que mors de dia, mors amb la llum,
i amb les paraules intel·ligents.
Mors amb l'enyor i en ple oblit.
Mors amb l'amor perquè et fa por.
Mors quan tinc ales pel mal d'alçada.
Mors amb les flors que duc al cap.
I amb peus de plom no saps on vas.
Mors quan jo vull cremar-te en somnis.

Cèlia Nolla i Yeste

Dins un conjur, vas beure sang
i busques víctimes ben dolces.
Però ja m'he alçat. Tinc pit i veu.
I sóc més dona que les dones
i que la terra amb farigola.

Duc les armes a la veu
que et sulfura les orelles
i et fa petits els timpans
i el penis tan depravat.

Monstre dels contes, i de les ombres,
el teu alè ja no m'espanta.
Has nat morint a cop de vers,
mig ennuegat per la veritat.
Mort i ben mort i cel rogent.

Plantaré flors, en el teu nom,
cantaré amor, en el teu nom,
m'aixecaré, en el meu nom.
Com un trofeu, mort i ben mort. Vet aquí un gos.

Anava a dir el nom del monstre,
i ja no el recordo.

Torno a tenir mans de cirera i
les llavors em floreixen als dits.

Com canvien els vespres quan ja no busquem recer,
quan ja hem mort una mica més que ahir, i abans-d'ahir i l'altre.
Quan hi ha pell gastada nostra per totes les parets
i encenalls de cabells per sobre les teulades.

En quin moment deixem els jocs de la tarda i morim?
Quan decidim fer camí amb la dalla daurada?

La pèrdua del somriure
i de les ombres àgils, sinceres.
Cendres de primavera.

Tots ens fem grans
i no sabem si hem de ser perdonats

Cèlia Nolla i Yeste

o perdonar nosaltres la sorra cansada
que duem dins el cap.

Emprendrem altres vides i deixarem focs follets
per a altres ombres àgils i sinceres,
que es creuen infranquejables.
Mastego nostàlgies d'altres temps que encara pesen,
com una mena d'arrel que no afluixa,

que no et deixa.